IX. évfolyam, 23. szám
1953. június 4.

Ára: 70 fillér

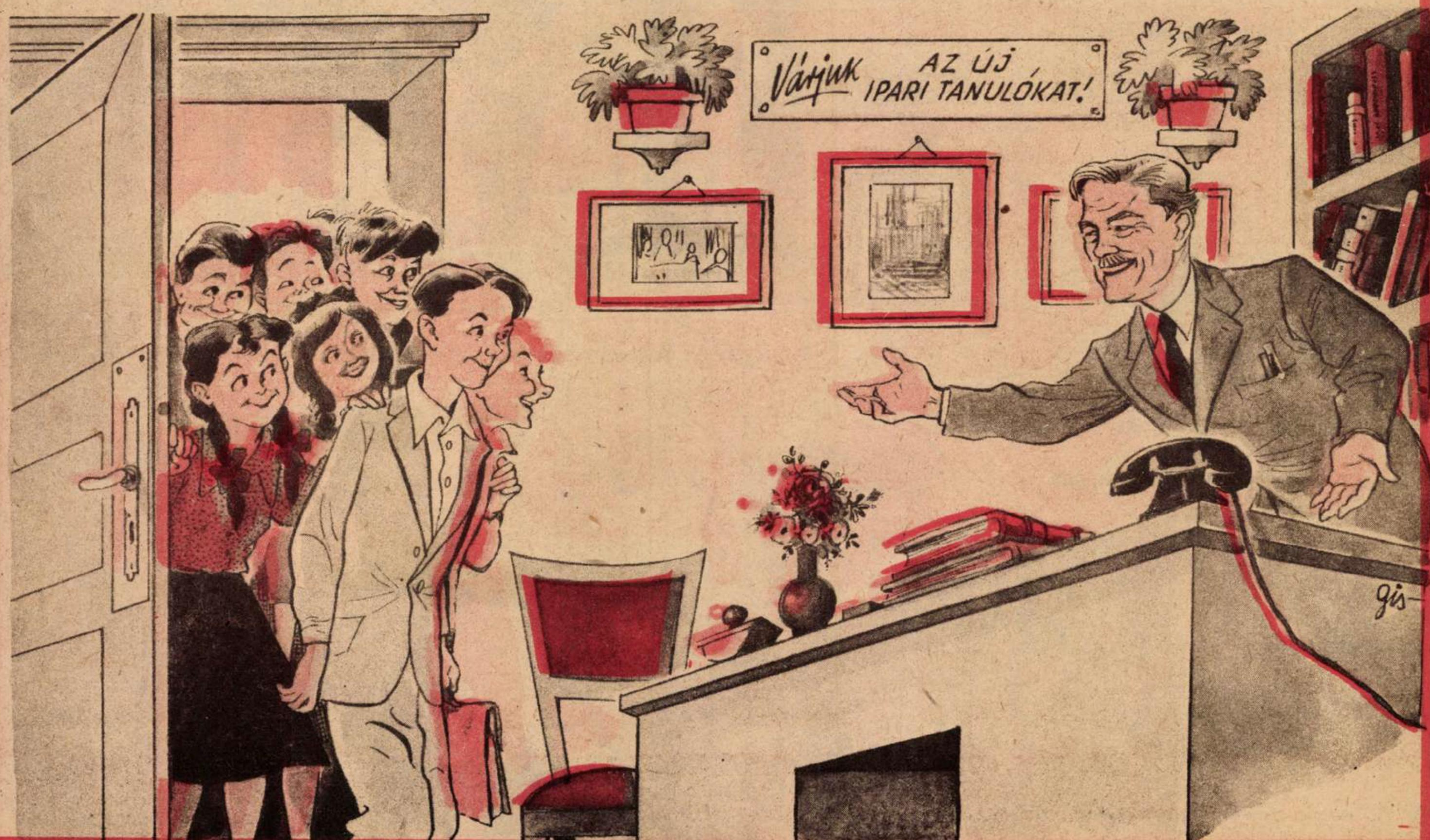
Ludas Matyi

NYITOTT AJTÓK

FORD-MÜVEK

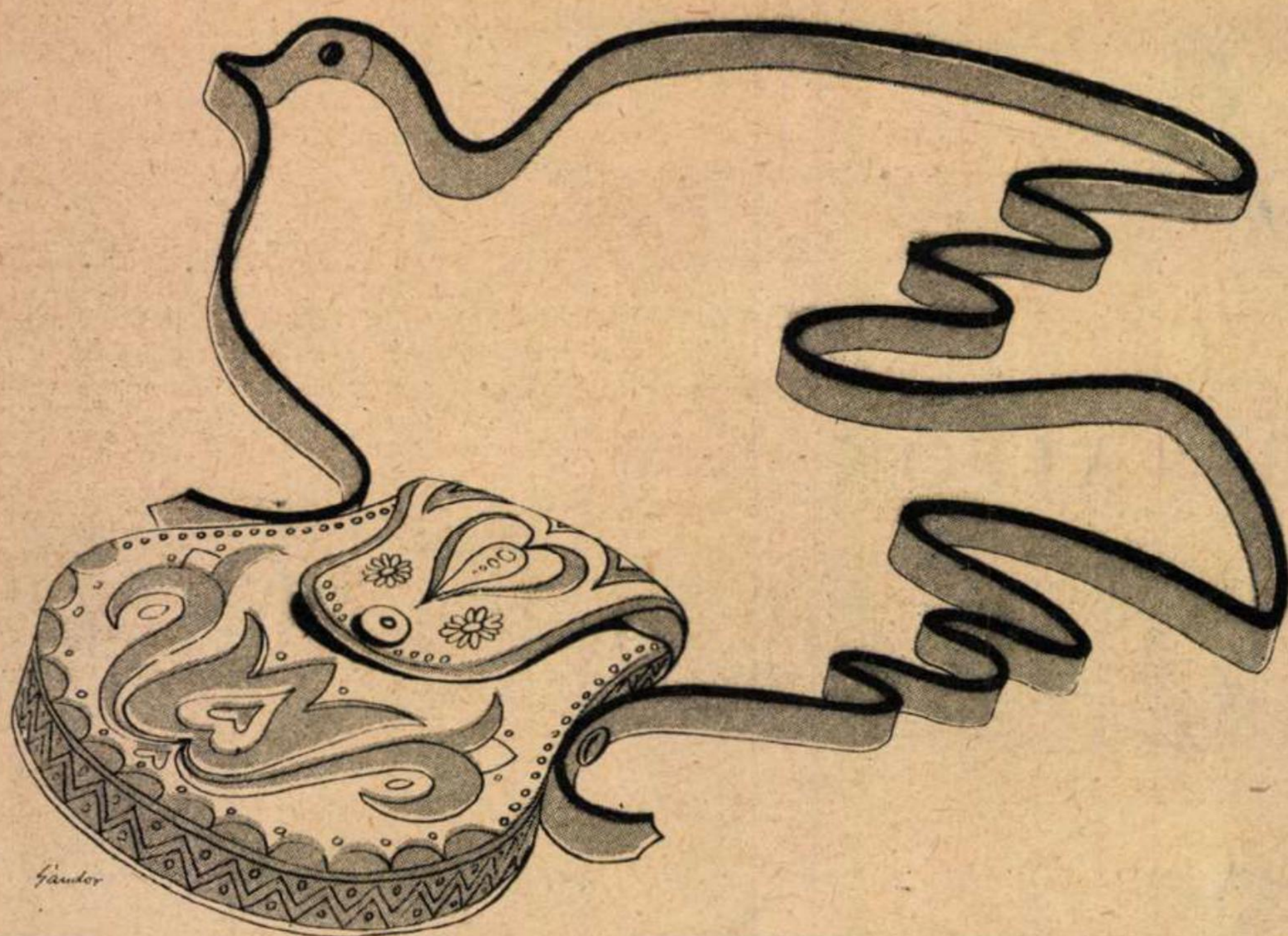
— Nyolcvanötezer munkás fölösleges! Mehetnek!

— Harmincezer új ipari tanulóra van szükségünk. Gyertek!

A BÉKETARISZNYA

A hajdunánási békeharcosok kezdeményezésére már az ország határain is túlterjed az a mozgalom, hogy a békekongresszusok küldöttei díszes tarisznyákban hozzák el a vidéki dolgozók béküzeneteit.

Ezt álmodja egy tsz. elnök, aki lebecsüli a gépek használatát...

— Adj isten, kortárs!
— Hogy lehet maga kortársam? Hiszen jó száz év előttinek nézem.
— No, kelmed is jó száz év előtti, ha a munkamódszerét nézem...

NAGY LÁSZLÓ: Csiga a csúcson

Költő: Csiga-biga köszöntelek,
hogy' tetszik az új környezet?
Csiga: Költő kartárs, e becézés
nem illet meg, mert lenézés.
Csúcson élek, hatalmam van,
ezrek nyüzsögnek alattam.
Költő: Megbocsáss a botló számnak,
örvendtem a találkának,
s máris félek: fényes rangban
csúcson élsz és hatalmad van,
szarvad van és bármely percben
átdöfheted gyenge szívem.
Csiga: Ó, éntőlem nem kell félned,
barátomnak hívlak téged!
Szükségem van ilyen lényre,
megtanít a' verselésre.
Elvem: élni kell az újkort,
élni... Ládd, a betyárbútort
eldobtam, s mást mit tehettem?
Kertes villát igényeltem.
Híres az én harci lázam!
Költő: S röhögsz rajta palotádban.
Csiga: Meg kell téged vendégelnem,
hogy mégjobban megérts engem.
Egy kis jó bor, egy kis konyak
s földerül a költő-kobak!
Költő: Jó bor nem rossz, meg nem vetem,
de ha elmondanád nekem,
hogy kerültél eme helyre,
költőd úgy hálásabb lenne.
Csiga: Kérded, hogy jöttem e csúcsra?
Csúszva, kérlek, kúszva-csúszva!
Nyálazgatnom hősen kellett,
míg fölértem, — ez a hőstett!
Csúcsra értem nyálam árán,
ez a múltam, ez a pályám.
Költő: És ezután mi a terved?
Továbbjutni is van kedved?
Csiga: Megvallom, még kicsiny vagyok,
de vágyaim igen nagyok.
Nem élhetek asszony nélkül,
sólymot veszek feleségül.
Sólyomnmadár szárnyán hordoz,
közel jutok úgy a naphoz.
Ez a tervem, ez a holnap!
Költő: De én téged eltaposlak.

Hiúságok hiúsága

Somkóci befejezte a beszámolót, az elismerő szavakat csak egy fáradt kézlegyintéssel fogadta, amellyel azt akarta kifejezni, hogy megint nem volt megelégedve magával. Ez alaptermészete, bár az üzemben azt beszélik róla, hogy túlzott önlebecsülése is tekintélyét akarja növelni, különben öntelt, nem bírja a kritikát. Sokáig nem hittem a rossz nyelveknek, de aznap Somkóci személyesen győzött meg arról, hogy a közvéleménynek van igaza.

Az utcán váratlanul belémkarolt:

— Ne haragudj, hogy zavarlak — rebegte s az arcán még ott piroslott az előadás lámpaláza — te intelligens ember vagy, nagyon sokat tanulnék a kritikádból. Felelj őszintén, milyen voltam?

— Jó voltál, kétségkívül, jó voltál — próbáltam megnyugtatni az önmarcangolót — ahogy például rámutattál... — de ő hirtelen közbevágott:

— Pocsék voltam!

— Komolyan mondom, a beszámolód jó volt! — bizonygattam tovább.

— Eltúlzod!

— Határozottan jó volt például, ahogy rámutattál...

— Túlértékeled!

— Jó volt, ahogy rámutattál...

— Legfeljebb egy ici-picit lehettem jó — hallottam végre tőle és örültem, hogy kezdi belátni az igazamat.

— Szóval jó voltál, érdekes volt a beszámoló!

— Tehát jó voltam?!

— Jó!

— Hát lehet benne valami — erősebben belém karolt, majd átszellemülten folytatta — két hét óta készültem rá és egy könyvet is elolvastam!

— Az látszott, az különösen látszott.

— Öregem, tudod, ha én beszélni kezdek, azért én belejövök... Talán az egész üzemben, sőt a kerületben sincs senki, aki ilyen beszámolót tudna tartani!

— No, azért vannak...

— Nem tudom, hogy követni tudtad-e, például egészen zseniális volt, ahogy rámutattam...

— Ugyan! Eltúlzod, voltak hibák, például, ahogy nem mutattál rá... — de ebben a pillanatban karját gorombán kirántotta a karomból:

— Mit? hibák? Az én beszámolómban?! Kikérem magamnak! Vegye tudomásul, hogy nem bírom az olyan alakokat, akik kérdezés nélkül véleményt mondanak olyan dolgokról, amihez nem értenek! — s ezzel mérgesen végigmért és köszönés nélkül elvágtatott.

CSANÁDI ÁKOS

Kultúrhiradó

Évvégi vizsgák idején...

Akik az anyagot ismétlik. Aki majd az osztályt ismétli.

Az ötletes rigmusbrigád

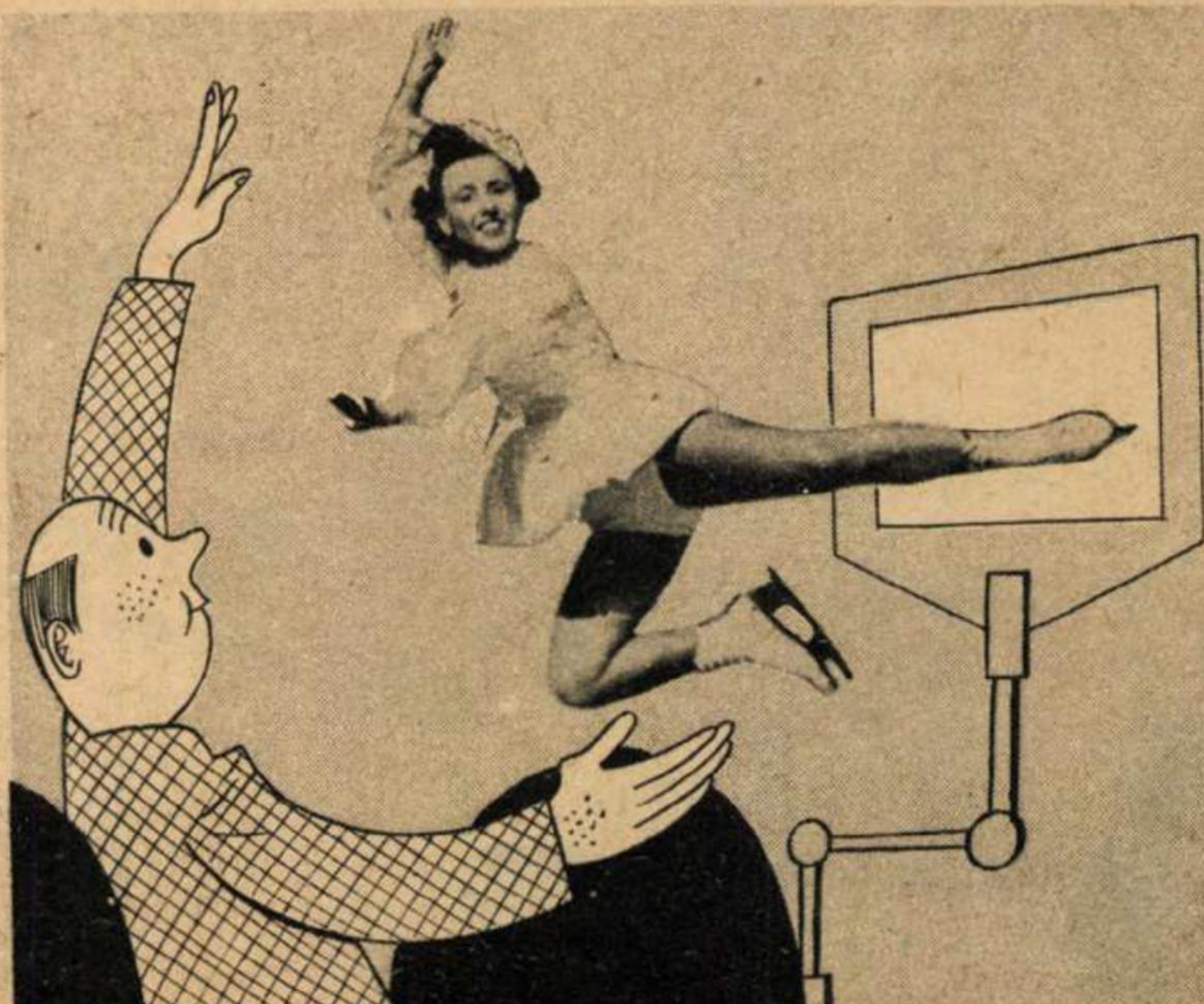
Ahol az igazgató nem bírja szemtől-szembe a kritikát.

A sokoldalú Illyés Gyula

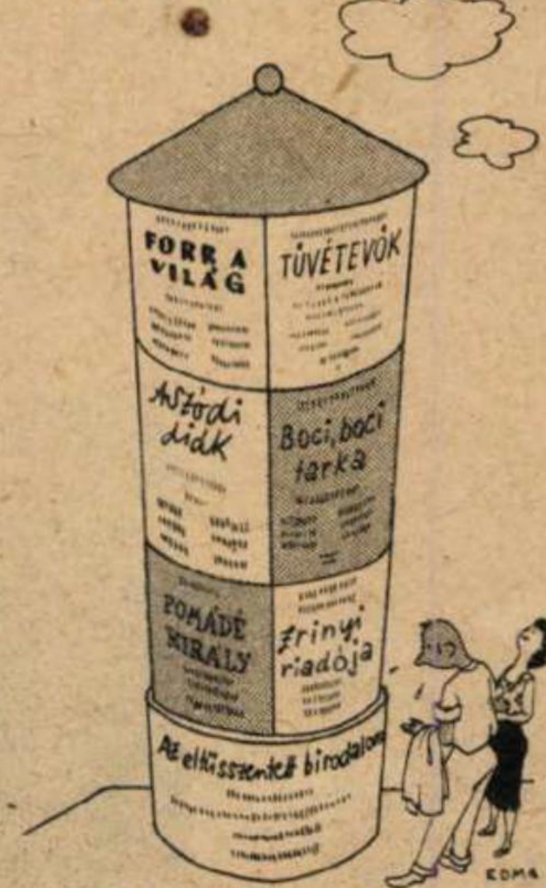
— Csak sorba, kartársnők, csak sorba...

A „Jégrevü" nagy sikere a plasztikus moziban

Egy figyelmes néző: Csak nyugodtan, majd elkapom...

Magyar darabok a szezon végén

— Nohát már a színigazgatók is kezdik a szezonvégi hajrát!?!

Jéghideg történet

A nagykőrösi Jéggyárból az igazgató már hónapok óta hiába küldözgette az igényléseket, kérvényeket, beadványokat a Pestmegyei Tanács Élelmiszeripari Osztályára, a már esedékes és szükséges beruházásokra nem kapott engedélyt, kiutalást mégkevésbbé. Egyszer aztán boldogan olvasta az értesitést, hogy bizottság száll ki a gyárba, ebben az ügyben. Két hét múlva megérkezett Polácsi Lászlóné, az Élelmiszeripari Osztály főkönyvelője.

A Jéggyár igazgatójának inába szállt a bátorsága és gondolatban már le is mondott a kultúrteremről, az új étkezdei felszerelésről, a gyár kibővitéséről, négy új iróasztalról és még sok mindenről, amiről hónapok óta álmodozott. De tervezett beruházás még igy is maradt bőven,. hát az igazgató a sors különös kegyelmébe ajánlva árva lelkét, egymásután sorolt fel mindent, nem törődve a szigorú főkönyvelőnő jégnél is hidegebb tekintetével.

— Még mit nem?! — kiáltotta a tizedik tétel után a főkönyvelőnő. — Így a többi gyárnak mi marad? Jöjjön csak, vezessen körül! Hogy mi kell, azt majd megmondom magam!

Az igazgató előzékenyen előrement, mutatta az utat. Mire a gyár végére, a hűtőkamrához értek, a tervbevett beruházások kilenctized része a főkönyvelőnő jéghideg birálata alatt szép csendben kimúlt. De az igazgató tovább vezette, a főkönyvelőnő utánament a hűtőkamrába, s mert a népgazdaság érdekeit érző szivén viselte, maga után jó erősen becsapta a hűtőkamra vasajtaját, nehogy az, a tavaszi napsütéstől felmelegedjék.

— Hát ide mi kéne? — kérdezte aztán harciasan.

— Új zár az ajtóra ... — felelt félénken az igazgató.

— Ide új zár? — tért vissza a főkönyvelőnő a nehéz vasajtóhoz. — Ugyan minek? Kitűnő zár ez!

— Igen, — mondta az igazgató nyugodtan. — Igen, jó a zár, de belülről nem nyitható.

— Micsoda? Mi ... mi ... micsoda? — kérdezte rémülten a főkönyvelőnő, aki nyárias ruhájában már egész testében remegett. — Hát akkor mi ...

— Igen, be vagyunk zárva, itt kell maradnunk, mig kivülről nem keresnek bennünket, — szólt az igazgató jéghideg mosollyal.

„Édeskettesben" töltötték a következő órát. Az első negyedben csak a lábak felmelegitésére szolgáló topogás, tenyérdörzsölés és a fogak vacogása hallatszott. A vastag vasajtón dörömbölni hiábavaló fáradság lett volna. Később az igazgató érdekes élettani tapasztalattal gazdagodott. Rájött, hogy mig a jég a hűtőkamrában egyre keményedik, a főkönyvelőnő a didergető hideg hatására puhul. Megkeményitette hát a szivét és igy szólt:

— Most van időnk bőven, vegyük sorra újra a beruházási tervet!

Sorravették. Az első tétel, amit a főkönyvelőnő vita nélkül elfogadott, a hűtőkamra zárának kicserélése volt. Egy lépéssel közeledtek egymás felé. Minden újabb elfogadott tétel; egy-egy lépés-közeledést jelentett, úgy, hogy nemsokára az egész terv elfogadottnak volt tekinthető. Az igazgató a sikerek láttán vérszemet kapott.

— Kultúrterem is kéne, meg új étkezde, négy új iróasztal és a gyárat sem ártana kibőviteni.

De a főkönyvelőnő erre már nem felelt. Úgy érezte, hogy jéggé fagytak a csontjai és száját apró jégcsupok ragasztották össze.

— ... a gyárat sem ártana kibőviteni! — hallotta a távolból, aztán kulcscsikorgást hallott és érezte, hogy felkapják, viszik.

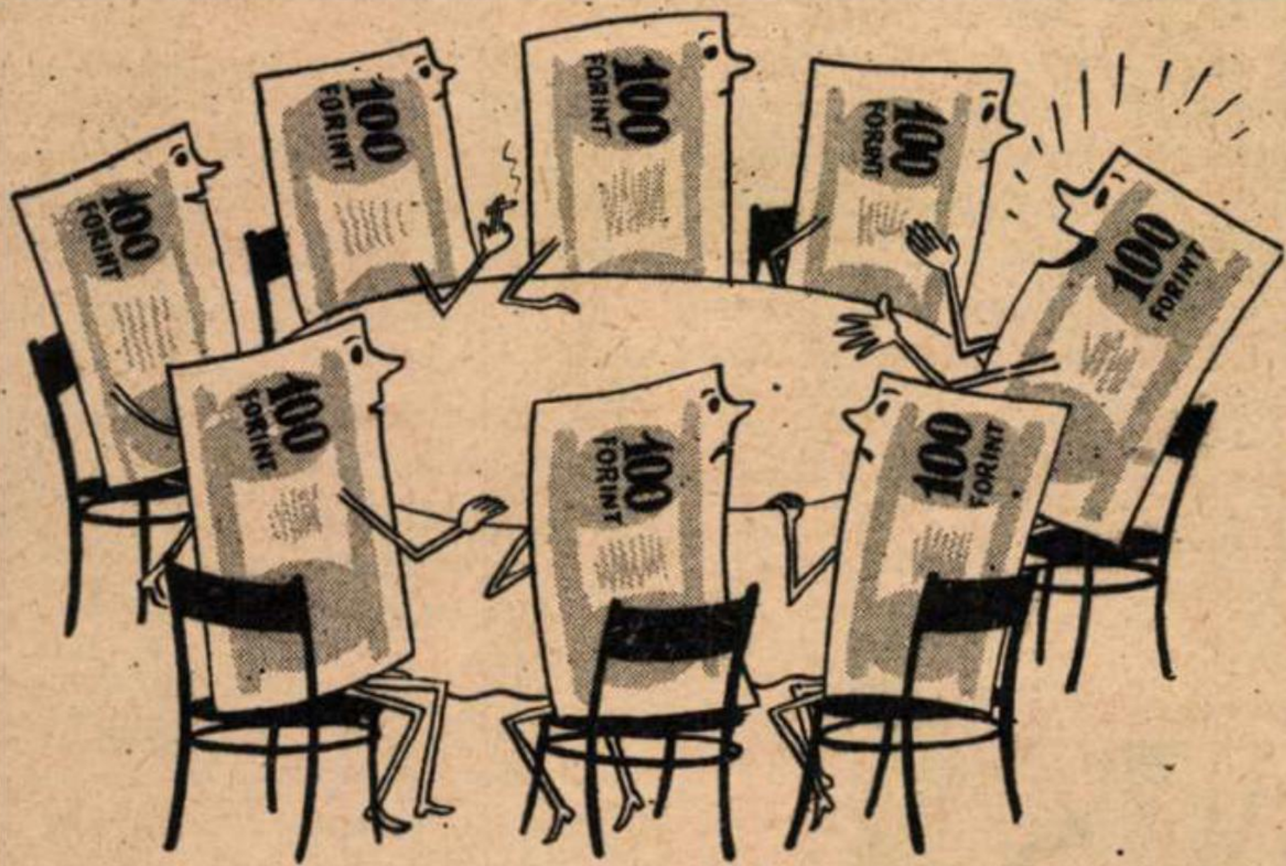
A napon tért csak magához. Első, jéghideg pillantása az igazgatóra esett, aki kérlelő tekintettel nézte.

— Még mit nem? — csattant fel a hangja, amint beszélni tudott. — Kultúrterem? Étkezde? Íróasztal? És a gyárat is bővitsük ki? Még mit nem?! De egy tételben valóban igaza van. A hűtőkamra zárját ki kell cserélni. Azt nyugodt lélekkel aláírom.

Azzal nyugodt lélekkel aláírta egyetlen zár beruházási költségeit és mint aki jól végezte dolgát, visszatért Pestre az Élelmezésipari Osztályra.

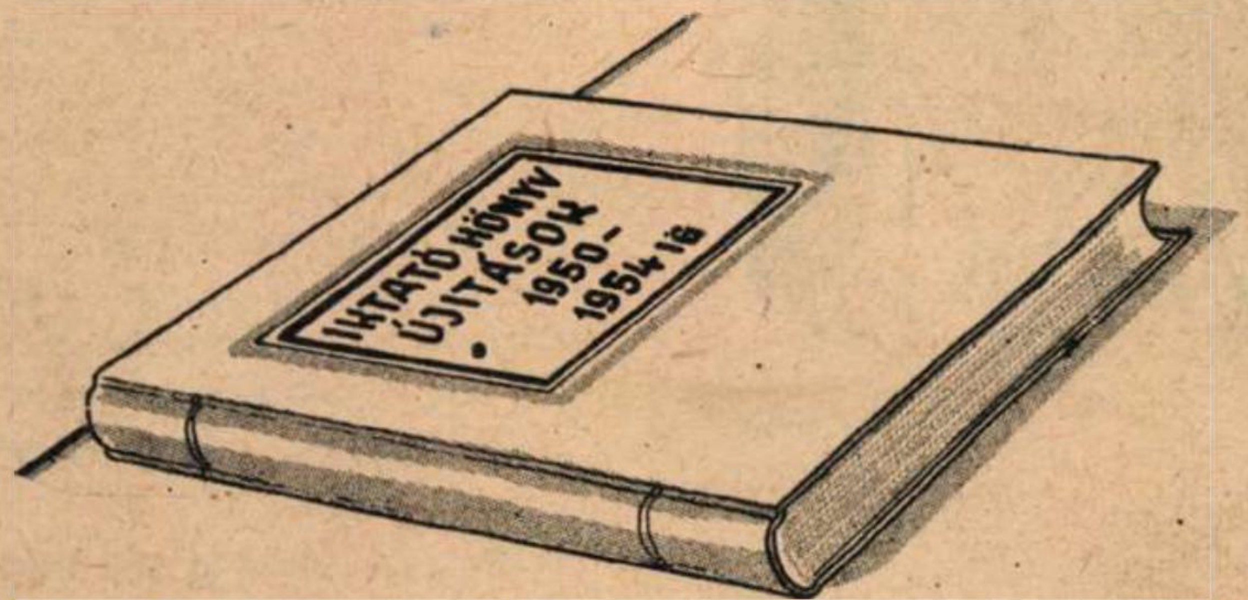
ORSZAGH GYÖRGY

Kovács gazda elhanyagolja a növényápolási munkát...

— Már-már benne voltunk Kovács gazda zsebében, amikor kidobott bennünket az ablakon...

A jó újításokat azonnal be kell vezetni!

Az RM Művek újítási megbízottai be is vezették... azonban a legtöbbet csak ebbe a könyvbe!

Eddig tizenkilenc francia kormány süllyedt el az imperializmus mocsarában

Útban a huszadik

KI HÚZZA EL?

Irta: Cselkas

Jegyzőkönyv

az ORPS üzemi szervezetének f. hó 14-i rendkívüli üléséről.

A gyűlést 19 órakor Pironkov elvtárs nyitotta meg, aki a mai ülés tiszteletbeli elnökének Nikolov elvtársat jelölte.

Trapecsek elvtárs szót kért és kijelentette, hogy Pironkov elvtársnak nincs joga elnököt jelölni és hogy a belső demokrácia érdekében Pironkovnak vissza kell vonnia javaslatát és módot kell adnia a szervezetnek arra, hogy maga ajánljon valakit. Pironkov ezzel egyetértett. Krijakovot jelölték.

Trapecsek szót kért és kijelentette, nem ért egyet a jelöléssel, mert Krijakov elvtárs új tag és nem méltó még ilyen megtiszteltetésre. Georgievet jelölték.

Trapecsek szót kért és kijelentette, hogy Georgiev elvtársnak nincs még tapasztalata a rendes gyűlések levezetésében sem, hogyan lenne hát alkalmas egy rendkívüli gyűlés elnöki tisztjére.

Pironkov erre felkérte Trapecsek elvtársat, hogy ő maga jelöljön valakit.

Trapecsek kijelentette, hogy Pironkov **ajánlata helytelen**, nincs összhangban a belső demokráciával az, hogy egyetlen ember jelöljön elnököt.

Ezután Kalev, Belev és Gosev elvtársakat jelölték. Egybehangzóan Kalevet választották.

Trapecsek szót kért: nem ért egyet a választással, mivel a jelölteket nem ábécé sorrendben jelölték.

A tagság elvetette Trapecsek óvását és Kalev elfoglalta az elnöki helyet, majd bejelentette a gyűlés tárgysorozatát:

1. „A kapitalizmusból a szocializmusba vezető átmeneti korszak" — Razszokolov elvtárs előadása.

2. Vegyes.

Trapecsek elvtárs szót kért és kijelentette, hogy ezzel a programmal nem ért egyet, mivel a meghívón az állt, hogy az előadás címe „A Bolgár Népköztársaság a szocializmusba vezető átmeneti korszakban" lesz.

Az előadó kellő felvilágositással szolgált a címváltozás miatt.

Trapecsek megkérdezte, hogy az előadó leírta-e az előadását, vagy csak jegyzeteket készített.

Az előadó azt válaszolta, hogy csak jegyzetei vannak.

Trapecsek kijelentette, hogy véleménye szerint az előadónak le kell, hogy legyen írva az előadása.

Ezután sor került az előadásra.

Az elnök megköszönte a szervezet nevében.

Trapecsek szót kért és kijelentette, hogy az elnök ne köszönje meg az előadást az egész tagság nevében, mert ő, Trapecsek, nem ért egyet azzal, hogy az előadást nem olvasták. Kérte, hogy ezt vegyék fel a jegyzőkönyvbe.

Az elnök hozzászólásokat kért.

Trapecsek kijelentette, hogy előbb azok szóljanak, akiknek valami kérdésük van az előadással kapcsolatban. Az elnök a javaslattal egyetértett.

Trapecsek azt javasolta, hogy azok, akik kérdezni akarnak valamit jelentkezzenek, s aztán ábécé sorrendben tegyék fel kérdéseiket.

Grigorov elvtárs azt kérdezte, hogy mi a szerepe az értelmiségnek az átmeneti korszakban.

Trapecsek szót kért és kijelentette, hogy Grigorov a kérdést helytelenül vetette fel, mivel értelmiségről nem lehet beszélni, csak dolgozó értelmiségről és kifejtette, hogy mit ért a dolgozó értelmiség alatt.

Az előadó válaszolt a kérdésre.

Trapecsek szót kért és figyelmükbe ajánlotta, hogy meg kell különböztetni a városi és vidéki értelmiséget.

Nikolov elvtárs azzal a kérdéssel fordult az előadóhoz, hogy mi a különbség az átmeneti korszak és a szocializmus demokráciája között.

Trapecsek maga kívánt a kérdésre felelni, mivel felkészültebbnek érezte magát ezzel a kérdéssel kapcsolatban, mint az előadó. Az előadó beleegyezett.

Trapecsek részletes fejtegetésbe kezdett, miközben gyakran meg-

zavarták, kérve, hogy rövidebben fejezze ki magát.

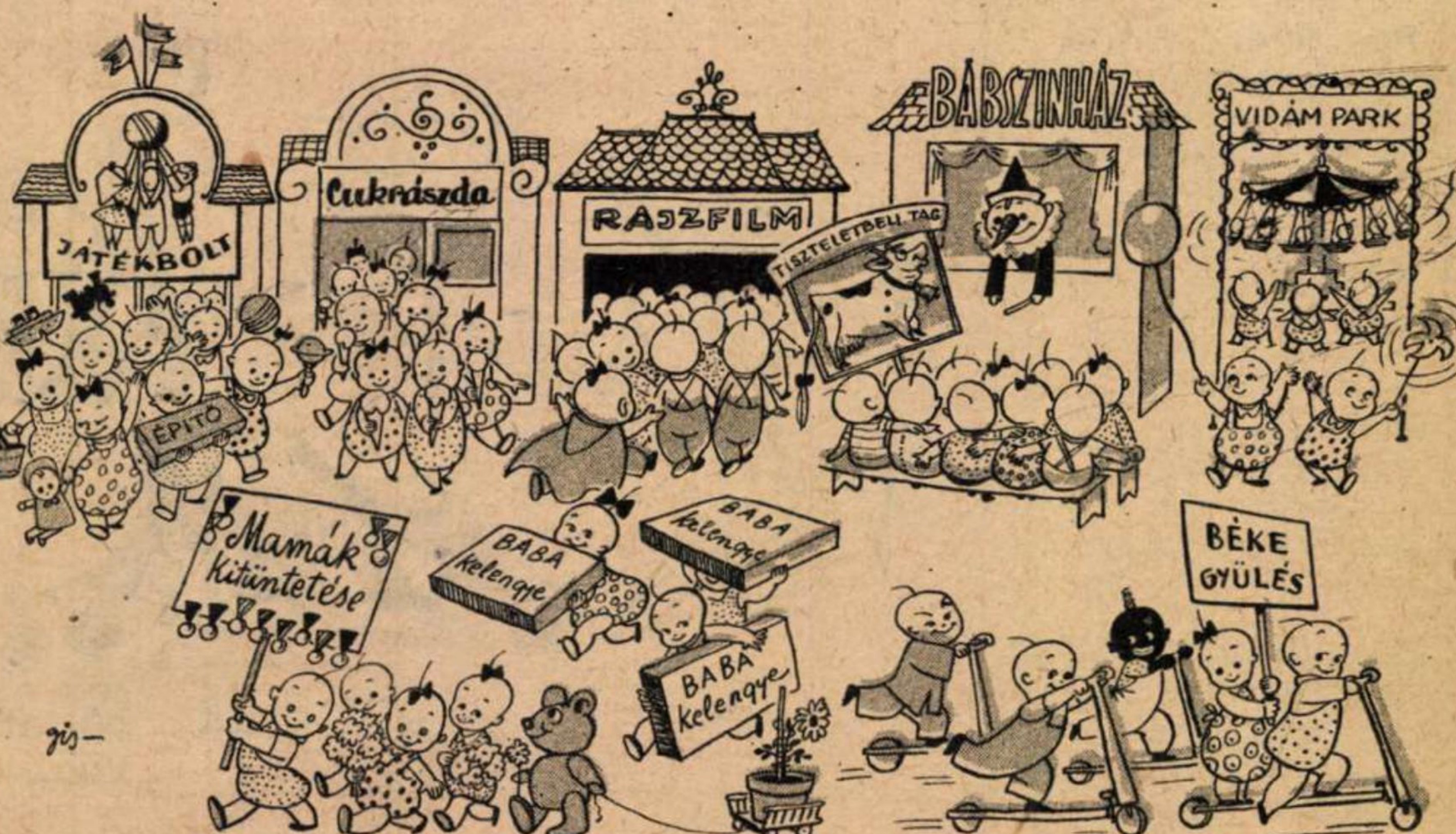
Később az elnök azt ajánlotta, hogy az idő előrehaladottságára való tekintettel a vitát halasszák el a következő hétre.

Trapecsek ezzel nem értett egyet s véleményének kifejtésébe kezdett, de a többiek hangos dobogása félbeszakította.

A gyűlés éjjel 1 óra 35 perckor ért véget.

(Bulgárból fordította: Hosszú Ferenc)

GYERMEKNAP

A hidegháború dzsungeljében

Tőkések: Vissza uraim! Eltévedtünk!

Bürokrácia a régi AKADÉMIÁN

Nagynevű külföldi és magyar tudósok résztvételével május 25 és 30-a között nagygyűlést rendezett a Magyar Tudományos Akadémia. Miről tárgyaltak tudósaink? Arról, hogyan kapcsolják össze munkájukat még jobban azokkal a nagy feladatokkal, amelyek népünk előtt állanak. Arról, hogy a tudomány nálunk a békét szolgálja, amely elválaszthatatlan szocialista építésünktől.

Hogyan működött Magyarországon a régi világ Akadémiája? A „Charivari" című egykori élclap a múltszázadbeli Magyar Tudományos Akadémia hírhedt bürokráciáját és semmitmondó, nevetséges üléseit az alábbi kis karcolatban jellemezte:

„Az Akadémia ismét ülést tartott, melyben elhatároztatott:

1. Az akadémia többé nem tudós társaság, hanem tudományokat kedvelő társaság.

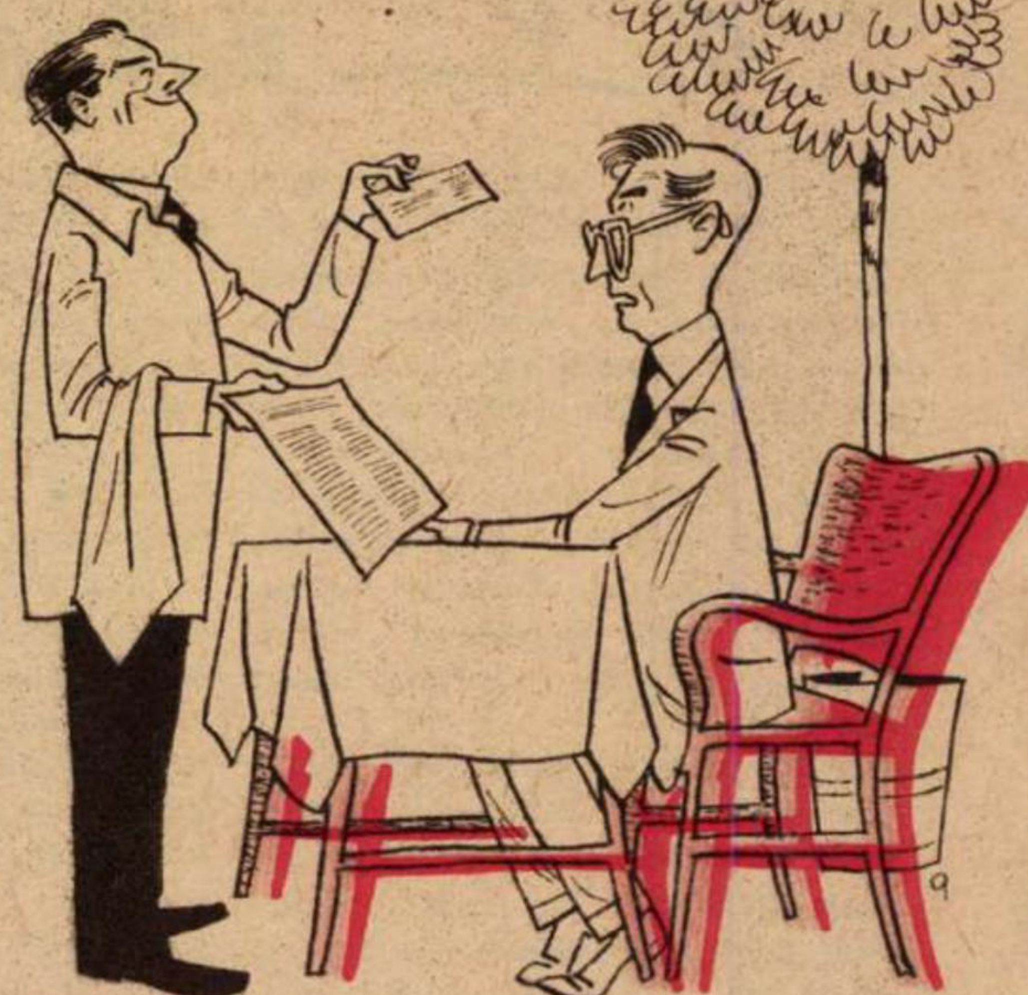
2. Döbrentei Gábor többé nem Döbrentei Gábor, hanem Döbi Gabi.

3. Toldy Ferenc többé nem titoknok, hanem tit-kár.

4. Sztrokai és Gebhardt osztályt cserélnek, Gebhardt rendes tag leend a törvénytudományi osztályban; Sztrokai a természettudományiban. A társaság ezen cserét helybenhagyta, miután csakugyan egyre megy, bármelyik osztályban vannak.

5. Zeriff Vince szolga 12 év alatt híven szolgálván az akadémiát és különösen Toldy Ferkó oldala mellett sok szépet tapasztalván, levelező tagnak neveztetett. Végre szomorúságát jelenti ki a társaság afelett, hogy ez évben még természetes halállal egy tag sem műlván ki, parentációt a nemzet képviselőinek színe előtt nem tarthat."

Egy nyári vendéglőben

— Tessék az étlap és egy utalvány a Patyolathoz.

— Az minek?

— Majd megtudja, ha felkel.

Nyugatnémetországban

— Hihetetlen, tábornok úr! Maga még mindig itt van a börtönben?!

— Igen! Kineveztek a börtön igazgatójává...

FIATAL HÁZASOK

Az asszonynak sehogysé tetszik az Imre viselkedése. Hát hallottak már ilyet? Hazajön az ember, leül, pipára gyujt és elmerül a gondolataiba, ahelyett, hogy a feleségével beszélgetne. Hát persze hogy hallottak már ilyet, de azért ez mégse rendjén való. Hát mikor beszélgessen az ember a feleségével, ha nem háromesztendős házas korában? Nem is állja sokáig Kati, odamegy az urához:

— Mi lesz már?

— Hogy értve, hogy mi lesz már? — rezzen fel az ember.

— Hogy értve, hogy értve — csúfolódik az asszony. — Megkukult? Hol jár az esze ilyenkor? Biztos a menyecskékre gondol!

Az ember nem szól erre semmit, csak nyög egy keserveset.

— Hát nem sül ki a szeme! — csattan ki Katica piros ajkán a harag. — Még be is vallja! Menyecskék kellenek neki, a huszonhatéves vén fejivel...

— Dehogyis Katicám... — próbál magyarázkodni Imre.

— Hogy nem sül ki a szeme! — csattan fel Katica. — Még letagadja!

S mielőtt Imre még egy szót is szólhatna, rohan ki a házból. Megy bepanaszolni Imrét a felsőbb hatóságnál, az anyjánál. Az anyja okos asszony, csitítgatja Katit, hogy nem kell azt úgy felvenni lányom, meg minden. Kati megenyhülve tér haza, a szíve tele van bocsánattal, de hiába. Imre már húzza a lóbőrt.

— Elaludt! — jajdul fel Kati. — Amíg én szenvedek!

S véghetetlen bánatában ő is lefeküdt aludni. Mire reggel felébredt, Imre már kint volt a határban. Kati bánatosan nekiállt, hogy megetesse az állatokat.

— Jóreggelt — hangzik a kapu felől.

Kati csodálkozva néz fel. Ki jöhet ilyen korán reggel? Bíz az Kovács Péterné, a lenszőke hajával, amelyik Imre szerint olyan, mint a búzakalász, Kati szerint meg olyan, mintha szőszből csavarták volna. Kovácsné nem szól, csak néz befelé avval a búzavirágkék szemével ábrándosan.

— Imréhez jöttél? — támad rá Kati.

— Ahhoz — feleli ábrándosan a búzakalász-, illetve szőszhajú Lidi.

— Elment — mondja komoran Kati. Ha tekintettel ölni lehetne, Lidi már nemigen volna az élők sorában. — Mit akarsz tőle?

— Azt csak neki mondhatom meg. Kettőnk dolga...

Kati alatt majd megnyílik a föld. De mielőtt még egy jó vastag gorombaságot mondhatna, megint nyílik a kapu, a bogárszemű Szabó Jánosné robban be rajta. Csupa tűz az az asszony.

— Hol az Imre? — pereg a nyelve. — Alig várom már, hogy beszéljek vele!

Kati megint kinyitja a száját, de aztán becsukja, mert megjelenik a karcsú, halkszavú kis Csugariné, nyomában az öreg Putnokiné s az Imrét kérdezi.

— Már az öregasszonyok is! — jajdul fel Kati. — Ha most itt volna az a gazember!

No, erre nem kell soká várni, mert amott jön a gazember, három új asszonnyal. Csak úgy sugárzik a képe.

— Eljöttünk Imre — mizserélnek az asszonyok, akik várták, pedig hiszen Imre úgyis látja. — Az urunk is biztatott...

Katiban elhűl a vér.

— Hát hiszen akkor jól van — örvendezik Imre. — Ideje volt, hogy bekapcsolódjanak a munkába. Örülök, hogy hajlottak a szavamra. Tegnap este már majd szétrepedt a fejem a gondolkozástól, hogy úgy el vagyunk maradva a növényápolásban. Még a feleségemmel is majdnem összevesztem...

Kati fejében kigyullad a világosság. Hiszen akkor nincs semmi baj! Derék ember ez az ő uracskája, csakhát egy csoportelnöknek mindenre kell gondolni... De azért most egy kicsit megugratja!

— Nem szégyeli magát! — megy oda hozzá. — Hároméves házas létére idegen asszonyokra gondol!

— De Katicám... A növényápolásról volt szó!

— No és?! Abbul ki kell hagyni a hites feleségét?!

Gergely Miklós

A BONNI ÖRÖMMÁMOR

Adenauer: Üdvözlöm a szocikat, akik suttyomban bár, de velünk örvendeznek a háborús egyezményeknek!

„Láthatárodat az egész világra kiterjesztheted"

írja a vietnami háborúba katonákat toborzó francia röpcédulák egyike

Miben látja az amerikai külügyminiszter a béketárgyalások akadályát?

Dulles: Hm, jó lesz vigyázni, a szovjet-álláspont nagyon gyanútkeltő . . .

Puszipajtások

Egy amerikai iskolában

— Most áttérünk a politikai földrajzra. Jack fiam, arra válaszolj, hogy mi a legfontosabb tudnivaló Franciaországról?

— Az, hogy Franciaország egy amerikai haditámaszpont.

— Kitűnő, látom, hogy szorgalmasan tanulsz. Most mondd meg, mi Anglia fő jellegzetessége?

— Az, hogy amerikai haditámaszpont.

— Zseniális! Hiszen te kitűnően haladsz, fiú! Most arról beszélj, mi teszi különösen értékessé Olaszországot?

— Az, hogy amerikai haditámaszpont.

— Jack fiam, te még sokra viszed, de befejezésül még mondj valamit nekem a Szovjetunióról is . . .

— A Szovjetunió a béke világtámaszpontja . . .

— Csavargó, csirkefogó, mindig mondtam, hogy még a villamosszékben fogod végezni . . .

Washingtoni színház

Újságíró: Halló főrendező úr! Nincs itt valami zavar? Mindenki mást beszél!
Wall Street: Nincs semmi baj, így vannak kiosztva a szerepek . . .

MÓDSZERÁTADÁS

(Kis jelenet)

I. KÉP

(Történik vasárnap délután egy kis eszpresszóban. Szereplők: Elemér és Tivadar, két bürokrata.)

Elemér: És benn mi a helyzet?

Tivadar: Meg volnék elégedve, de sajnos sokat érintkezem felekkel és akadnak ideges emberek, akik sokszor kérik a panaszkönyvet.

Elemér: Na és?

Tivadar: Természetesen oda is adom, be is írnak mindenféle kellemetlen dolgot, gyakran túloznak is . . . aztán jön a vizsgálat, szóval bosszankodom eleget . . .

Elemér (csodálkozva): A panaszkönyv miatt bosszankodol? Én soha!

Tivadar: Ellened nem írnak be semmit a panaszkönyvbe?

Elemér: Dehogyisnem. Engem azonban az ilyesmi nem izgat . . .

Tivadar: Nem értem.

Elemér: Mint jó barátomnak diszkréció terhe mellett elárulom a titkomat. Én két panaszkönyvet tartok kézügyben.

Tivadar: Kettőt?

Elemér: Igen. Egyet a felek számára, egyet a feletteseim számára. A felek nem látják a vezetőség számára létesített könyvet és ami még nagyobb öröm: a vezetőség sohasem látja a közönség által telefirkált könyvet!

Tivadar: Óriási!

Elemér (büszkén): Meghiszem azt!

Tivadar: Hát öregem, holnap én is beállítok egy panaszkönyvet kizárólag a közönség számára. A hivatalos panaszkönyvet pedig jól eldugom és csak akkor mutatom meg hófehér lapjait, amikor a központi ellenőrzés kéri. Köszönöm Elemér a jó tanácsot, köszönöm, hogy megmentetted a nyugalmamat!

Elemér (nagylelkűen): Nem jár érte köszönet. Az embernek kötelessége, hogy a barátainak átadja a munkamódszerét . . .

II. KÉP

(Történik egy hét múlva ugyanott.)

Elemér: Meséld, hogy sikerült a módszerátvétel?

Tivadar: Megcsináltam a második panaszkönyvet és izgatottan nyujtottam át az első félnek. Beírt egy szigorú megrovást. Délután bekaptam a második panaszkodót, aztán a harmadikat, úgy hogy péntekre jó tucat panasz sorakozott a könyvben.

Elemér: A valódi könyvet természetesen senkinek sem adtad oda?

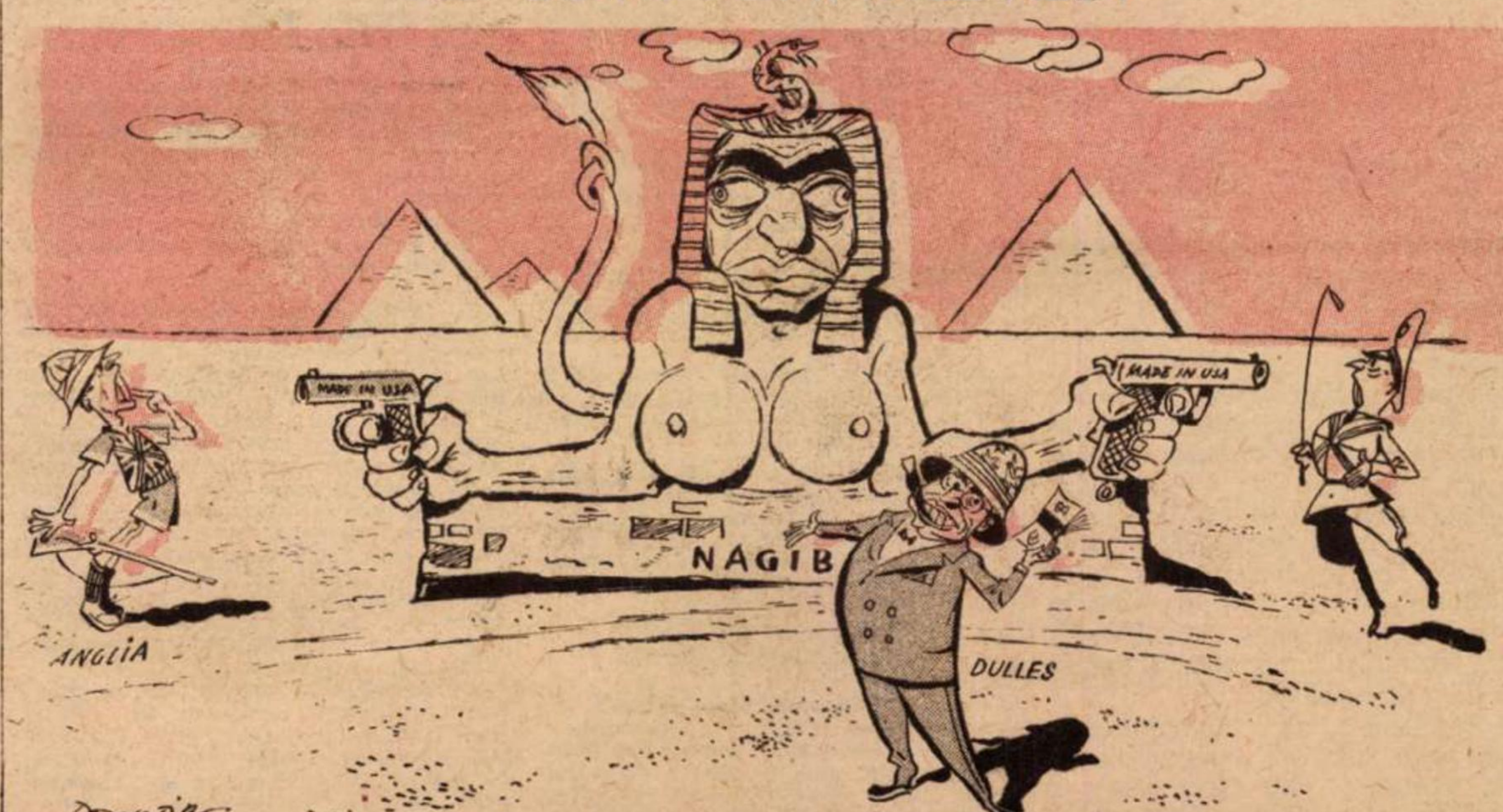
Tivadar: Na hallod! Megfogadtam én a tanácsodat! Szombaton reggel egy ügyfél meglehetősen udvariasan kérte a panaszkönyvet. A szokott mosollyal nyujtottam át: „Tessék! Én igazán szívesen fogadok minden építő kritikát".

Elemér: És beírt valamit?

Tivadar (sóhajtva): Fájdalom, semmit. De leíratta a könyv egész tartalmát. Nem ügyfél volt, hanem ellenőr a központból.

Stella Adorján

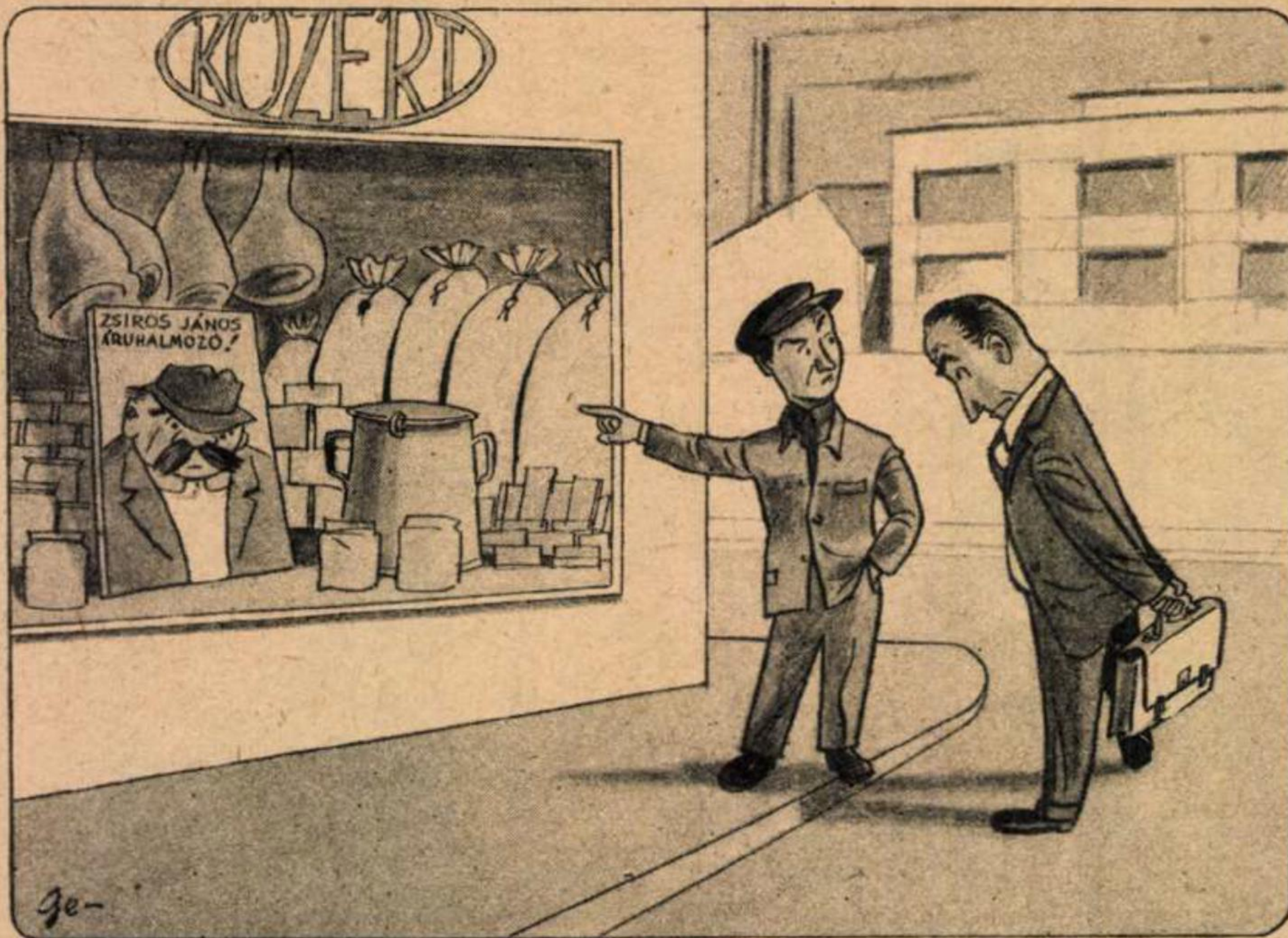
AZ EGYIPTOMI HELYZET

Dulles: Az USA szempontjából például az egyiptomi szfinksz egy hasznos háziállat!

Erről aztán igazán eszébe juthat

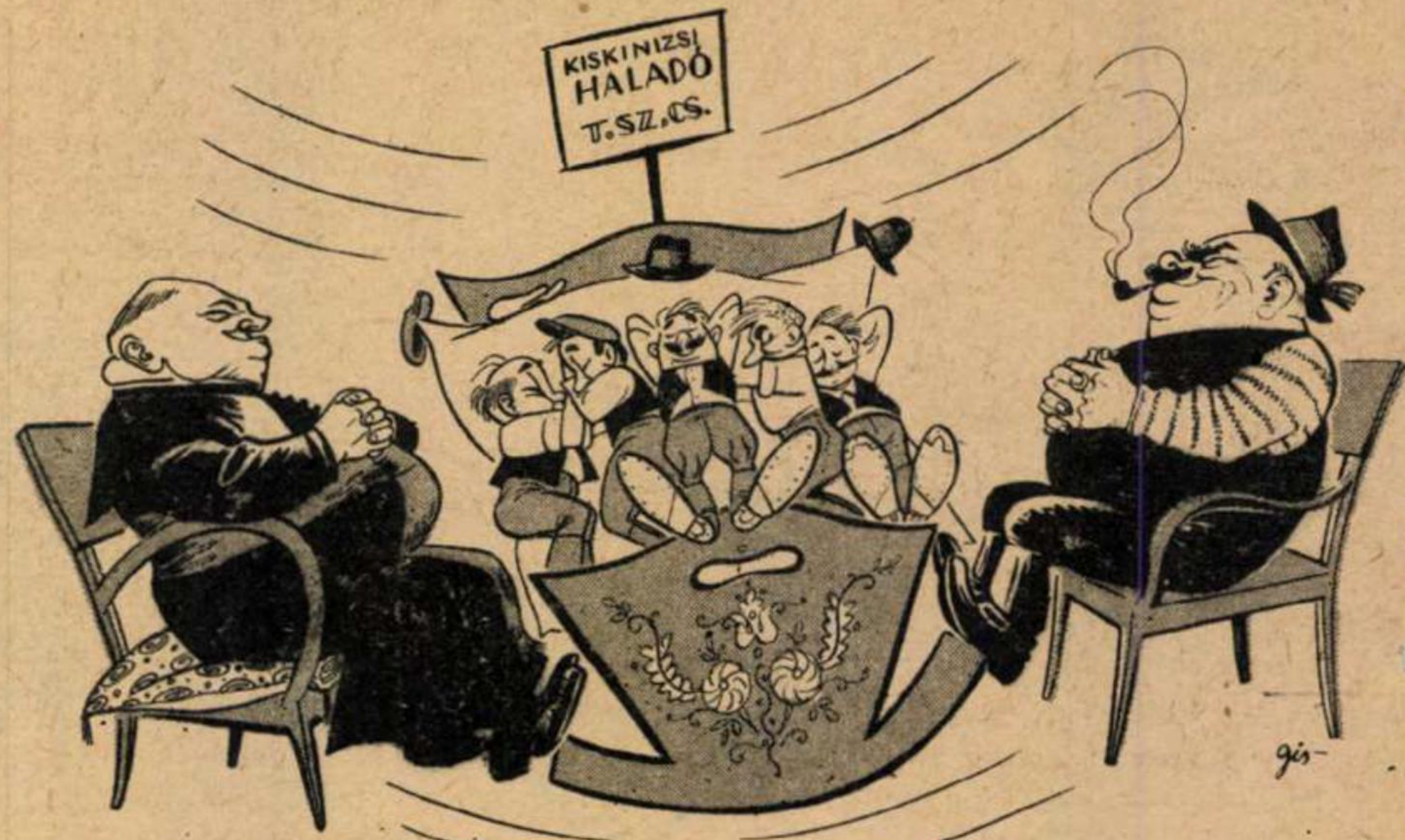
Egyes gyárakban évekre való anyagot halmoznak fel.

— Erről jut eszembe igazgató elvtárs, nem kellene megnézni a mi raktárunkat is?

A REAKCIÓ GYERMEKEI

(A borsodmegyei kiskinizsi Haladó tszcs tagjainak egy része átalussza a reggeli munkaidőt.)

— Tente, baba, tente...

Le a bürokráciával!

FIBERLEMEZ, AKKUMULÁTOR, KOVAFÖLD

(Igaz történetek gyárakról, ahol még nincsenek tisztában a forgóeszközök forgási sebessége növelésének jelentőségével.)

A fiberlemez keresett cikk, számos üzemnek nagy szüksége van az anyagra. De kevés van belőle. Ezért nem helyes, sőt egyenesen káros, ha egy gyárban tizenhat esztendőre is elegendő fiberlemezt tartalékolnak.

Ezt a Vegyipari Gép- és Radiátorgyár vezetői is tudhatták volna. Mert ebben a gyárban tárolták a rengeteg fiberlemezt, önzően, nem gondolva másra.

A gyárnak gondolnia kellett volna arra, hogy máshol is kell fiberlemez. Tudhatták volna, hogy 14—15 évi készlet átadható! Erre figyelmeztette őket a Minisztertanács március 27-én kiadott rendelete, amely a forgóeszközök forgási sebességének növeléséről szól. A rendelet célja: elfekvő anyagokat olyan helyekre juttatni, ahol azokra szükség van. Május 20-án azonban még mindig ott hevert a tizenhat évre elegendő fiberlemez a gyár villanyszerelő-műhelyében.

— Miért? — kérdezzük Konrád Lipótot, a kisraktár vezetőjét.

— Mert a fiberlemezt a villanyszerelőkhöz vitték és mi csak a nálunk levő anyagokról adunk kimutatást. Amiből sok van, azt mi elszállítjuk. De a fiberlemez...

És Konrád elvtárs jelentőségteljes mozdulatot tett, mintha a villanyszerelőműhely valami más égitesten lenne és nem a gyárhoz tartozna!

Két perccel később mi is jelentőségteljes mozdulatot tettünk a villanyszerelőműhelyben, Brankovics György csoportvezető jelenlétében a sok fiberlemez felé, amelyet a műhelyben láttunk.

— Minek ennyi fiberlemez? Tizenhat évre való tartalék?!?

— Nem elég az tizenhat évre — hangzik a válasz. — Különben is nagyobb lett a gyár, több a gép.

A csoportvezető minden szavából kitűnt, hogy nagyon ragaszkodik a fiberlemezhez, mert fél, hogy egyszer, majd, ha szüksége lesz rá, nem lesz neki egy darabkája se.

— Foglalathoz, késbiztosítékhoz nagyon szükséges —. bizonygatja Brankovics, aki kitűnő villanyszerelő, nagyon jó csoportvezető lehet, de a fiberlemezt a szükségesnél jobban szereti tartalékolni.

Ezután Csupa Istvánnál, a Finomszerelde osztályvezetőjénél érdeklődtünk a fiberlemez ügyében.

Csupa István arca, nevéhez nagyon stílszerűen, csupa csodálkozás volt.

— Van fiberlemez? Jó, hogy megtudtam a Ludas Matyitól. A Finomszereldének ugyanis nagyon kellene! Persze, mi a raktárban kerestük, nem gondoltunk arra, hogy a villanyszereldében van.

Csupa elvtárs tehát kap egy darabka fiberlemezt. Marad még 15 évre, 11 hónapra és 20 napra való anyag.

Ezután Gábor Zoltán főmérnökkel, a vállalat h. igazgatójával beszéltünk.

— Hát igen... Ez a fiberlemez-figura már párszor szerepelt. Fél esztendőre szükséges anyagot tartalékolunk, a többit felajánljuk.

Helyeseljük ezt az intézkedést, de felmerül a kérdés: miért oly későn? Miért kellett megvárni a Nemzeti Bank revizori osztályának vizsgálatát, miért kellett olyan sokat „szerepeltetni" ezt a „fiberlemez-figurát?"

A Vegyipari esete, sajnos, nem egyedülálló! Nem törődtek a forgóeszközök csökkentéséről szóló rendelettel a Soproni Pamutiparban sem. Itt túlzott óvatosságból 40 akkumulátort tartalékoltak arra az eshetőségre, ha esetleg áramszolgáltatási zavar lesz a gyárban. Az akkumulátorok öt hónapja fekszenek a raktárban. Még egyet sem használtak belőlük. Egyébként a Soproni Pamutipar történetében a gyár fennállása óta még nem volt egyetlenegyszer sem áramszolgáltatási üzemzavar.

A Mohácsi Selyemgyár kovaföldjéről is meg kell emlékezni. A selyemgyár 260 kiló kovaföldet rendelt. Ez a mennyiség három hónapra elég lett volna számukra. A Könnyűipari Minisztérium selyemipari főosztálya 260 kiló helyett 26 tonnát utalt ki. A főosztály tehát nagyon jóságos volt a Mohácsi Selyemgyárhoz, mert 26 évre biztosította a mohácsiak kovaföldszükségletét. Tizenöt tonnát már le is szállítottak, tehát Mohács 1968-ig akkor is el van látva kovafölddel, ha a főosztály a további 11 tonnát már le sem szállítja.

A fiberlemez, az akkumulátor és a kovaföld esetéből tanulhatnak a többi gyárak is. Ne várják meg a vizsgálatot, hanem sürgősen ajánlják fel felesleges anyagjaikat más üzemeknek!

Időszerű kérdés az Erkel-évfordulón

Opera-rajongó vagyok és elhatároztam, hogy hazánk legnagyobb operaszerzőjét fényképalbumom részére megörökítem. Így most módomban van megállapitani, hogy az Erkel-szobor egyik lába csonka.

Addig-addig néztem a képet, amíg elálmosodtam és elaludtam. Álmomban Erkel megelevenedett és megkérdezte tőlem:

— Mondja, kedves öcsém, nincs magának egy szobrász ismerőse?

— Nincs — hebegtem.

— Kár, mert már szeretném, ha új jobblábat készitenének szobromra.

— Sor kerül arra is, csak sorrend kérdése az egész — vigasztaltam.

— Hát igen, igen — válaszolta, — de úgy gondoltam, hogy mint a Bánk bán, a Hunyadi László, a Dózsa György szerzője, talán egy kicsit előre rukkolhatnék a sorrendben. Hatvan évvel ezelőtt haltam meg, most ünneplik majd ezt az évfordulót, talán ebből az alkalomból is restaurálni lehetne szobromat.

Álmomban megígértem Erkelnek, hogy irok a Ludas Matyinak. Az már sok nehéz ügyet elintézett, talán elintézi, hogy az évfordulón rendbehozzák Erkel szobrát.

Felébredtem és megtartottam ígéretemet. Irtam a Ludasnak.

Takács Gyula,
VI., Rudas László-u. 61.

Magyar Királyi Folyam és Tengerhajózási R. T.

Mellékelten küldök kettő drb. „sétahajó" jegyet. Az ok, amiért ezt teszem, feltétlenül a „Ludas Matyi" hasábjaira kivánkozik.

Feleségem, aki az É. M. dolgozója, munkahelyén sétahajó jegyet vásárolt, amely 1953 május 20-ra volt érvényesitve. A jegy, amelyet közelebbről megnéztem, az alábbi száraz körbélyegző lenyomatot viseli:

„Magyar királyi Folyam- és Tengerhajózási R. T."

Első pillanatban mosolyogtam, de később dühös lettem. Úgy gondolom, hogy itt nemcsak „anyagtakarékosságról" van szó, hiszen a felszabadulás utáni nyolc év alatt el kellett fogynia a „királyi" időkből származó jegyeknek.

Berzi László
Bp., I., Ostrom-u. 6.

Le a kulturbürokráciával!

Az egyik központi állami szerv dolgozójaként egy szovjet forrásmunkát akartam kölcsönkérni az országgyűlés könyvtárából. Már félév óta járok az Országgyűlési Könyvtárba és sokat dolgoztam a kölcsönkapott könyvekből. Ezért nagyon meglepődtem, amikor a könyvtáros elutasított.

— Mióta nyilvános könyvtár lettünk, azóta nem adunk kölcsön könyveket! — mondta.

Rövid idő óta valóban nyilvános könyvtár lett az Országgyűlési Könyvtár, de azt hittem, hogy ezáltal mindenki még az eddiginél is könnyebben jut kölcsönkönyvekhez. De rendelet, az rendelet — gondoltam és elmentem a Szabó Ervin Könyvtár, Bródy Sándor-utca és Puskin-utca sarkán levő részlegéhez. A könyvtáros így fogadott:

— Még nincs könyvtári óra!

— Bocsánat, nincs kiírva semmi. Mikor van könyvtári óra?

— Csak egy órakor kezdődik.

Az órára néztem, — háromnegyedegyet mutatott.

— Megvárhatom, amíg egy óra lesz? — kérdeztem.

— Hiába várja, mert egy órakor ebédelni megyünk. Jöjjön vissza kettő felé.

Amikor látta, hogy nagyon csodálkozom, elmagyarázta, hogy ebédidő alatt is van inspekciós könyvtáros, de az illető nem tud — csak magyarul.

Az ügy érdekessége, hogy ebben a könyvtárban egyáltalán nem tartanak magyar könyveket.

Martinovics Gyula,
V., Falk Miksa-u. 14.

Baj van a strandjegyekkel

Nemsokára egy éve lesz annak, hogy a Ludas Matyi közölte a margitszigeti stranddal kapcsolatos panaszomat. Tekintettel arra, hogy most ismét baj van a strandjegyekkel, tavalyi levelem néhány sorát szószerint idézem:

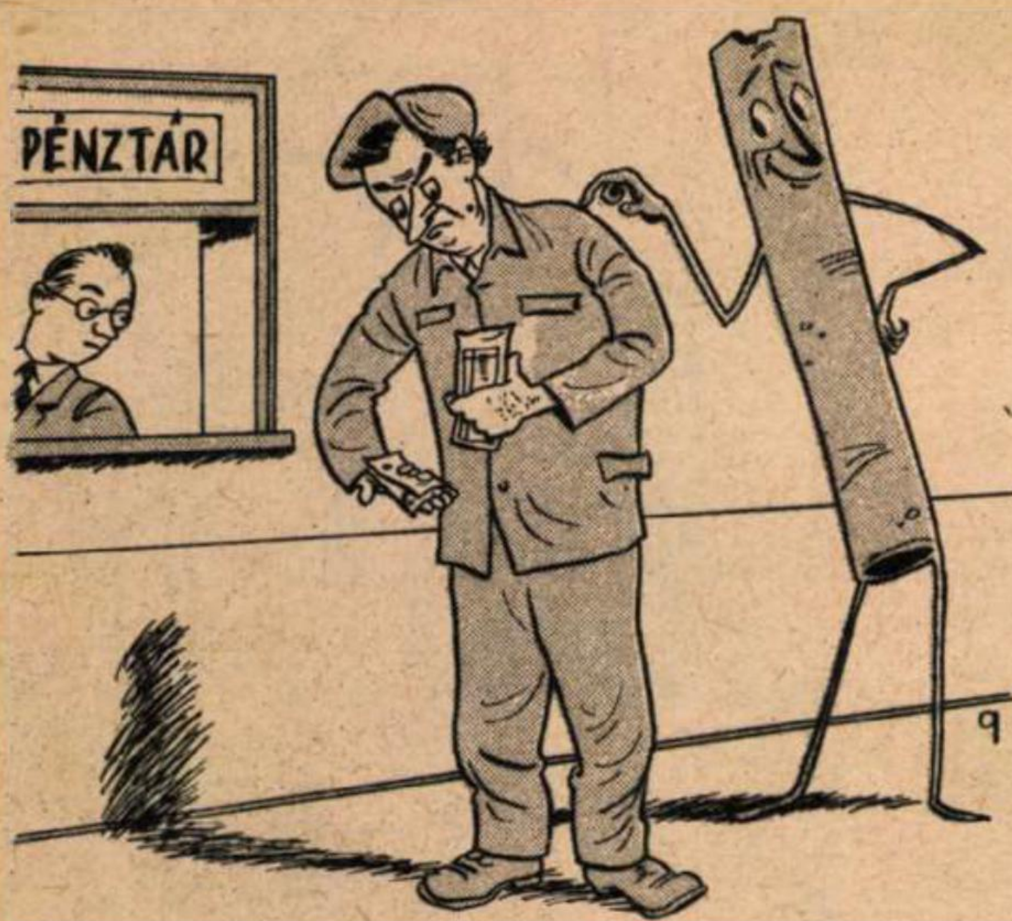
„A kánikulai vasárnapokon a strand forgalma kb. 30—40.000 ember. Négy, néha öt pénztárnál adják ki a jegyeket. A többit könnyű elképzelni. Szinte ölik egymást az emberek. Pedig milyen egyszerűen lehetne megoldani a jegyeladás kérdését! Egy jegy ára 4,10 Ft. A városban is lehetne árusitani és 10-es jegyfüzeteket is kiadhatnának. Akkor nem kellene a tűző napon néha másfél órát ácsorogni az üdülésre vágyó dolgozóknak. A strandolók tízezrei arra kérik a fürdők igazgatóságát, hogy sürgősen adjon ki jegyfüzeteket. Lehetőleg még a sielési évad beállta előtt!

A múlt évben kivizsgálták az ügyet és úgy igyekeztek segíteni a tolongás elkerülésén, — hogy több korlátot igértek a sorbaállóknak. Akkor még bérletet is kiadtak, nekem is évadbérletem volt. Így nem is magam miatt, hanem a többi ácsorgó érdekében írtam a Ludasnak. Idén azonban már nincs bérlet, tehát még többen tolonganak a pénztárnál. Ezért nagyon ajánlatos lenne, ha 10-es jegyfüzetet adnának ki. Javasoltam a jegyfüzet kiadását, de az igazgatóság azzal érvel, hogy a jegyfüzeteket üzérek vásárolnák fel és drágábban árusitanák a sorbanállóknak.

Ez az érvelés nagyon sántít, mert ha jegyfüzetet adnának ki, akkor nem kellene sorbaállni és a jegyüzérek hiába próbálnák eladni azoknak, — akiknek eszükágában sincs sorbaállni, hiszen kényelmesen bemehetnek a strandra.

Baksa-Soós Györgyné
VII., Rottenbiller-utca 35.

AZ OK

— Munkás: Nem tudom, mi lehet az oka, hogy most ilyen keveset kerestem!

— Selejt: Én vagyok az oka. De annak, hogy én vagyok, annak maga az oka.

Amerikai szabónál

— Na, most már nem mondhatja, hogy nem eléggé csapott a válla...

Csoda Emiliában

1.

Az olaszországi Emilia tartomány San Giovanni in Persiceto községében, megszólalt egy apácafejedelemasszony, bizonyos Clelia Barbieri. Ebben még nem volt semmi csodálatos, hiszen a fejedelemasszony már régen halott, és mikor szólaljon meg egy halott, ha nem a választások előtt?

2.

A dolog idáig a klerikális természetesség és mindennapiság útján ment tehát, a falu apácái minden nap hallották a halott titokzatos hangját, ahogy az már lenni szokott. A csoda akkor kezdődött, amikor a község papja elment a község lakóihoz közölni velük, hogy nincs semmi baj, megszólalt a halott fejedelemasszony. A község lakói ugyanis azt mondták erre, hogy annyi baj legyen, hadd beszéljen a halott, azért van szája, őket nem érdekli, hogy mit mondott.

— Nem is hisszük, hogy nekünk szólt volna — mondták. — Hiszen életében se állt soha szóba velünk, pedig akkor kevesebb fáradsággal megtehette volna...

— De most választások lesznek — mondta a pap.

3.

Ezután történt, hogy a pap felsőbb hatóságának jelentést tett az emiliai csodáról.

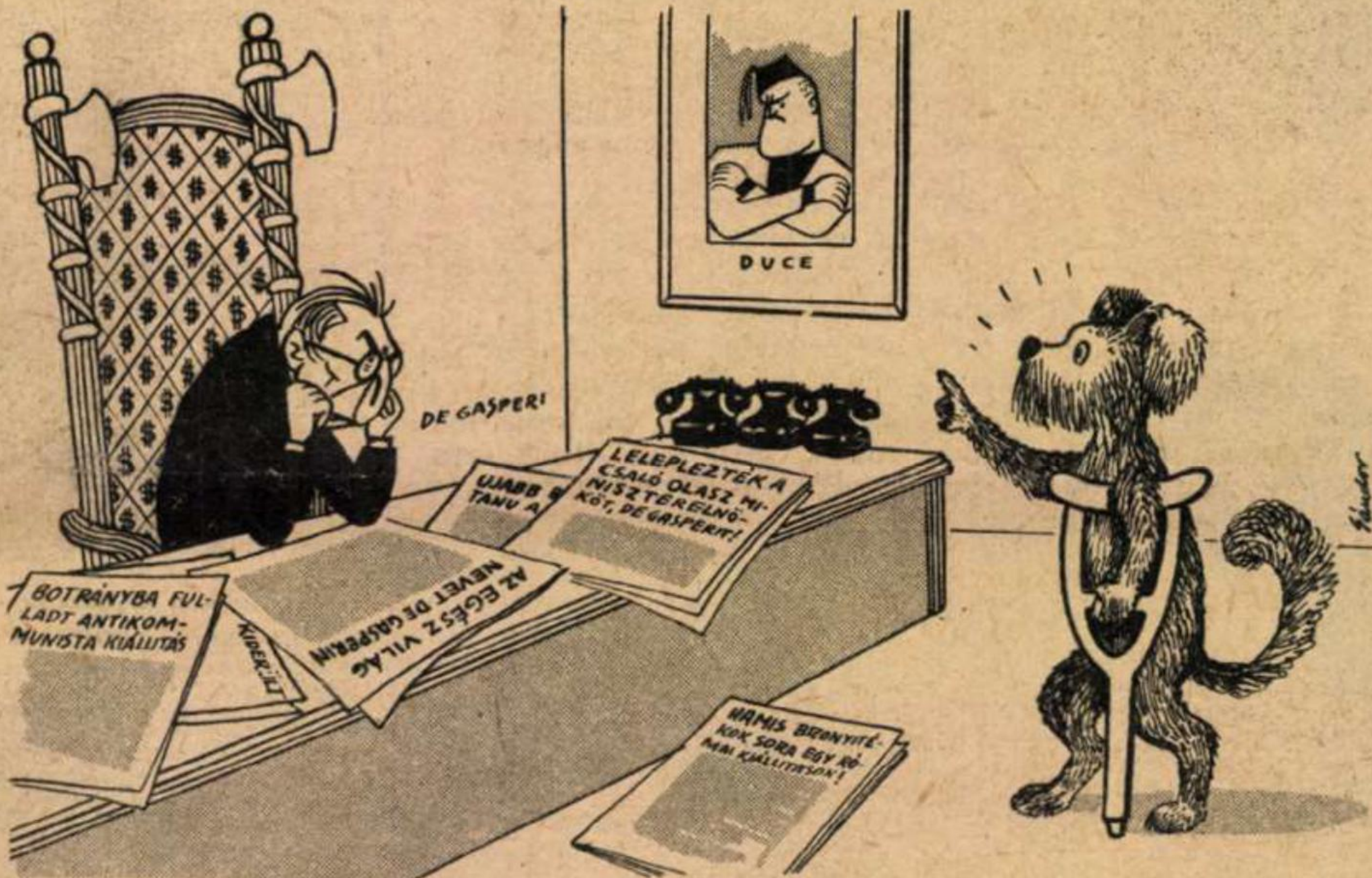
— A választási korteskedés során sikerült megszólaltatnunk az elhúnyt Clelia Barbieri apácafejedelemasszonyt, ami természetes, mert hiszen Clelia asszony mindig hűséges leánya volt anyaszentegyházunknak. A falu lakói azonban kinevettek bennünket. Szerintem ez a csoda...

Imperialista panoptikum

Dulles, házaló a Közelkeleten

A sánta kutya De Gasperinél

— Mondja, miniszterelnök úr, ismeri azt a közmondást, amely mi kettőnkről szól?

KRAMPUSZ KARTÁRS

— ...Sss...

— Hogy mondta?

— ...Krampusz...

— Ne... nem értem!...

— Krampusz is eljön az értekezletre...

— Hű, ez biztos?!...

Körülfut az asztalnál a párbeszéd, helyesebben párrémület, eljut az osztályvezetőhelyettes fülébe is, aki szintén belerezdül. A mai értekezletnek ő az előadója, a helyettes, de ha nem a helyettes lenne, hanem a fő, akkor is belerezdülne, csak egy kicsit jobban, ennyi az egész különbség. Most hát mit csináljon? Itt az idő, mindenki jelen van, el lehetne kezdeni, igazán egyéb munka is van. Igen, de mit szól — nem, nem mit szól, mert Krampusz nem szokott szólni — mit GONDOL majd! Hogy őt nem várták meg!

Lehet, tetszene neki, ha úgy egy félórácskát, órácskát várnának még, szépen, csendben, illedelmesen, karbatett kézzel, ha jön az előadó, bejelentené neki, hogy éppen őrá vártak, és nem is nagyon sokáig, igen szép, hogy időt tudott szakitani és mégis eljött. Akkor is GONDOLNA valamit, de talán JÓT GONDOLNA.

Most így a Krampuszról.

De így is:

— Hallotta, a Csikorát elhelyezték a vállalattól?

— Ne mondja! — Miért?

— Hát... a Krampusz...

— Jaaa... az más... Szóval semmi különös.

— Semmi.

És:

— Hallottad, a Kovácsot elbocsátották?

— Ez igaz? Dehát miért?

— Krampusz...

Mert Krampusz nagy varázsló. Csak annyit mond: — Csiribi, csiribá! — ennél értelmesebbet nem is igen tud mondani — és egy vállalatvezetőt máris lóvátesz.

Ez semmi! Meg tudja állítani a folyókat. A folyó ügyeket. A hegyeket abban az irányban indítja el, amerre akarja. A tollhegyeket.

De ez is semmi! A legnagyobb matematikus, sőt fizikus. A kör négyszögesítése eltörpül az ő produkciója mellett, ő a háromszöget hengerré tudja átalakítani. Az üzemi háromszöget. Olyan hengerré, amellyel bárkit palacsintává tud lapítani.

— Mondja, tulajdonképpen ki ez a Krampusz?

— Nem tudja? Nagyderékinek, a kitűnő elvtársnak — tudja, ott fenn — állítólag az unokaretyéje. De lehet, hogy csak rutyája. Ez a legenda járja.

— Ah!... Értem...

És a kérdező ebben a pillanatban összehasonlítja a rondtollal rajzolt, hőscincér-bajuszú Krampuszt Nagyderékivel, és semmi, de semmi közösséget nem fedez fel, bár hirtelenében a bajusztól a jellemig szaladt.

— No, de ő kicsoda, egymagában?

— Egy nulla. Egy senki... Na, megyek, mert hátha jön.

*

— Nahát, ezek a fiatalok, ezek a derék DISZ-esek, hallotta?

— Mit?

— Már mindenki tudja, a DISZ a pártbizottságnak is jelentést tett.

— Mi történt?

— A Krampuszt jól elkapták az ifjak!

— Na, végre! Hogy történt?

— Könnyen, mint egy csigolyatörés a nyúlnál. Igy kell elbánni az ilyen alakokkal, én mondom, tanulni kell az ifiktől. A DISZ taggyűlést tartott, Krampusz ott is mutogatni akarta magát, hogy ő kicsoda, bement, de nem köszönt. Az egyik fiatal odaszólt néki: — Jónapot, mire mind nevetni kezdtek. Erre Krampusz azt kiabálta, hogy ne szemtelenkedjenek, mert baj lesz. Na, erre kitört a ricsaj, majdnem megverték, a DISZ-titkár alig tudott rendet csinálni. Azt mondta Krampusznak, hogy azonnal távozzon, itt semmi keresnivalója, meg azt is mondta neki, ha Nagyderéki tudná, hogy micsoda disznóságokat csinál az ő rutyája, ellátná a baját! De majd lesz rá gondjuk!...

Krampusz fején a vajra tehát rásütött a nap, ami az ő esetében annyit jelentett, hogy a kutya se hederített rá többé, megszűnt varázslónak, matematikusnak lenni. Neki a napfény különben is szomorúságot, hervadást jelent. Ő mélytengeri hal, ő a nyilt színen megpukkadhat. Neki nem napfény kell, neki a sajátmaga által fejlesztett fény kell, ami ugyan csak az orra hegyéig világít, de ő úgyse lát tovább az orra hegyénél.

Hamarosan át is helyezteti magát, amint hírlik.

És ez jó, mert máshol is megismerik. Most már gyorsan megy, hamarosan mindenütt megismerik, és akkor végképp eltűnik a mélyben.

Sándor József

Darvas Szilárd:

Egy amerikai állampolgár levele Dulles külügyminiszterhez

Mr. Dulles!

Alulírott William C. Smith állástalan chicagoi asztalos azzal az alázatos kéréssel fordulok önhöz, hogy a rámeső bandita nevét és pontos tartózkodási helyét velem közölni szíveskedjék.

Kérésem indokolására a következőket bátorkodom felhozni:

Éveken át szorgalmas és pontos adófizetője voltam az Egyesült Államoknak, ha nem is meggyőződésből, de bizonyos kényszerítő körülmények folytán. Sok-sok dolláromat nyelte el az államkassza, mígnem most pár hónapja állásnélkül maradtam s most a legnagyobb nyomornak nézünk eléje, sőt nyugodtan állíthatom, hogy bizonyos fokig már utána is. Ezen szeretnék valamikép enyhíteni, amikor utalok arra, hogy értesülésem szerint érvényben marad az a törvény, amely százmillió dollárral segíti a demokratikus országban működő diverzánsokat, gyilkosokat és más gonosztevőket.

Mr. Dulles, számításom szerint körülbelül egy banditára való összeget már befizettem, és így állt elő az a különös helyzet, hogy én, akinek jóformán ennivalóra sem telik, külön rablót tartok. A gyermekeim mezítláb járnak, hogy neki legyen vízhatlan gumicsizmája, ha betegek, nem tudok orvossághoz jutni, mert neki kell a pénz ciankálira, az én kis rádiómat elárverezik az ő rövidhullámú tip-top adó-vevő készüléke miatt, én rongyos esernyőt, ő meg a legmodernebb vadonatúj ejtőernyőt hordja.

Ezért szeretném öntől megtudni, hogy ez a diverzáns ezidőszerint hol diverzál. Akármilyen elvetemült gazember ugyanis, szomorú körülményeim ismeretében nem tagadhat meg tőlem némi támogatást. Elég keserves nekem, hogy ide jutottam, de nem rajtam múlt, hogy a gyár, ahol dolgoztam, nem tudja eladni a bútorait, mert lassankint minden embernek megvan a maga házi banditája, akit el kell tartania és nem marad pénzük szekrényre meg ágyra.

Annak, de csakis annak esetén, ha a szóbanforgó gonosztevő felkutatása leküzdhetetlen nehézségekbe ütközne, legyen szabad megjegyeznem, hogy én a már említett adók kapcsán magának Mr. Dulles-nek az eltartásában is bizonyos fokig közreműködtem. Épp ezért az esetleges viszontszolgálat az Ön részéről is méltányos és esedékes lenne, mert nekem nem a rabló személye a fontos, hanem hogy a családomnak enni adjak.

Ha kérésemet Ön sem akceptálná, akkor átmenetileg azt ajánlom, hogy a kormány az ugyancsak az általam befizetett adókból származó s így személyi tulajdonomat képező tankot, gépfegyvert és rohamsisakot nyilvános árverésen eladni szíveskedjék és az így befolyt összeget bocsássa rendelkezésemre. Egy esetleges háborúban résztvenni amúgysem óhajtok, inkább eladom az ágyúmat az első jelentkezőnek jóval a kikiáltási áron alul.

Ha azonban az általam javasolt formulák egyike sem nyerné meg tetszését, akkor végső megoldásként még lenne egy-két el nem mondható javaslatom azokat illetően, akik nyomorúságom okozói, akár miniszterként, akár diverzánsként szerepelnek a gengszterlistán, és akik miatt maradok

ha nem is tisztelettel, de állásnélkül
WILLIAM C. SMITH
adóalany és ágyútöltelék.

Ludas Matyi

KAZINCBARCIKÁN

Palásti László és Zórád Ernő RIPORTJA

Épül a kazincbarcikai erőmű

Keresztes Mátyás, a Borsodi Ipari Tröszt igazgató-főmérnöke, aki naponta 18 órát dolgozik. Munkatársai figyelmeztették, hogy ezen, egészségi okokból változtatnia kell. Megfogadta a tanácsot és azóta már napi 18 és fél órát dolgozik.

Benczur Gyuláné, az épitkezés szociális megbizottja nagyon büszke új feladatkörére, a bölcsődére. A bölcsőde egyik kis lakója azonban nincs megelégedve a kis ággyal.

— Néni kérem, én nagyon növök — mondta, — hogy férek bele össze ebbe a kis ágyba?

1950—1954

1950 ... Mit olvashatunk Magyarország helységnévtárában három borsodmegyei kisközségről? Kezdjük Kaziccal. Herbolyabányával, Izbonyotanyával és Kakas-tanyával együtt öszszesen mindössze 287 háza és 2069 lakosa van. Barcika: kisközség, 90 ház, 761 lakos. Berente: kisközség, kőszénbányával, 133 ház, 651 lakos.

1953 ... A három falu szinte eltűnt a kazincbarcikai kooperáció gigantikus épitkezései mögött. A háromnégyemeletes lakóházak, a hatalmas üzemi csarnokok, gépházak, kémények eltakarják a kis földszintes házakat.

1954 ... Hogy mi lesz 1954 végére, az ötéves terv befejezésének idejére? Lelkesen beszélnek erről azok, akik a kooperáció munkáit irányitják. Keresztes Mátyás igazgató-főmérnök, az épitkezés „főgazdája" azzal kezdi, hogy az ötéves terv nagy alkotásai között Kazincbarcika nagyságra, súlypontra, milliós értékben is közvetlenül Sztálinváros után következik. Mindjárt meg is indokolja:

— Először is nagyvárost épitünk. Ennek a városnak 1954 végéig 16.000, 1957-ig 32.000 lakosa lesz. A kazincbarcikai létesitményeket azért hivják kooperációnak, mert az üzemrészek nemcsak egymás részére, hanem az ország más üzemei részére is termelnek. Kazincbarcika tehát nem kombinát, amely csak saját üzemei számára dolgozik. Magyarországon mindenki tud arról, hogy itt valami nagy dolog épül. De hogy mi, azt már nagyon kevesen tudják. Kezdjük a Sziráki Vízművel. Feladata, hogy az erőmű kazánjait jó vizzel lássa el. Huszonhat kutat tártunk fel. Az első vezeték tizenkét kút vizét hozza az erőműhöz — már ez év október elején. Ez az első létesitmény. Azután itt van az erőmű, amely nagyobb lesz Inotánál. Az erőmű termelésének 70—80 százaléka az országos hálózatba megy. Azután itt lesz az ország legnagyobb szénosztályozója.

A kokszolóról Herczeg Ferenc, a kokszolómű igazgatója beszél.

— 1954 július elsejére már kokszot kell adnunk. Hazánk egyik legfiatalabb, leggyengébb minőségű barnaszenéből termelünk kohókokszot. A termelt gázt a diósgyőri vasmedence és az új város kapja.

Beszélnek még a Sajómenti Vegyiművekről, amelynek műtrágyagyára a föld termőképességét fokozza. Négyszer annyi műtrágyát gyárt majd, mint 1938-ban az ország összes gyárai együttvéve gyártottak.

Cs. Varga András, az épitési tröszt igazgatója, aki harminc évig kőművessegéd volt, lelkesen mondja:

— Iskolaváros is lesz itt! Bányagépipari, épitőipari, bányász- és vegyipari technikum! Persze, közép- és általános iskola is. A Főtéren tanácsház, pártház, mozi, szálló, kultúrpalota, húsüzem, jéggyár!

Öten is beszélnek, azután egymás után sietve elbúcsúznak. Dolguk van. Meg kell épiteni mindazt, amiről beszéltek. És minden perc számit ...

Kavics és egyebek . . .

Berkó Pál, a kokszolómű fődiszpécsere egy termelési értekezleten szót kért.

— Helytelen — mondotta, — hogy 80 kilométerről szállitjuk ide a kavicsot.

— Miért? Talán nyolcvan kilométernél közelebb is van kavics? — kérdezték Berkótól.

— Hát valamivel közelebb is van! Itt a telkünk sarkában! Már egy ásónyomra remek kavicsot lehet találni . . .

Azóta rengeteg pénzt takaritottak meg, — nem kell fuvarköltséget fizetni . . .

•

Térdigérő, agyagos sárban kezdtek a kokszolómű szálláshelyeinek épitéséhez. A Földmunkákat Gépesitő Vállalat lassabban termelt, mintha kézzel végezték volna a munkát. Hol a gépek romlottak el, hol nem volt olaj, vagy alkatrész. A vállalat barcikai vezetőjét leváltották, a Gépesitő új vezetőt küldött. Ezt is le kellett váltani. A harmadik vezető még nem jött meg. Remélhetőleg ezentúl lelkesen — és nem gépiesen fog dolgozni a Gépesitő . . .

•

A Vegyipari Tervező Vállalat lemaradt a tervekkel. Altervezőkkel dolgoztak. Célprémiumot tűztek ki. Pedig célprémium nélkül is időre kellett volna tervezni. A Kokszoló igazgatósága a kijelölt időben akar kohókokszot adni. Jó lenne, ha a tervezőt jobban fűtené a kohó épitkezésének ügye . . .

A 32. Építő Tröszt „visszhangja"

Kultúrest a „harminckettteseknél". Vidám hangulat. Működésbe lép a csasztuskabrigád. Nem „kiméllk" az igazgatót sem.

Igazgatónk, Cs. Varga Irányit
bennünket:
„Na, komám! Te mit csinálsz?
A fal be nem dűlhet!"
Hej! Ha kell, szid és kiabál,
meg is büntet minket,
Dolgozóknak érdekében el is
követ mindent.

A 32 tröszt dolgozói nagyon büszkék Börcsök Ferenc kőművesre, aki most képviselő lett. Erről így énekeltek:

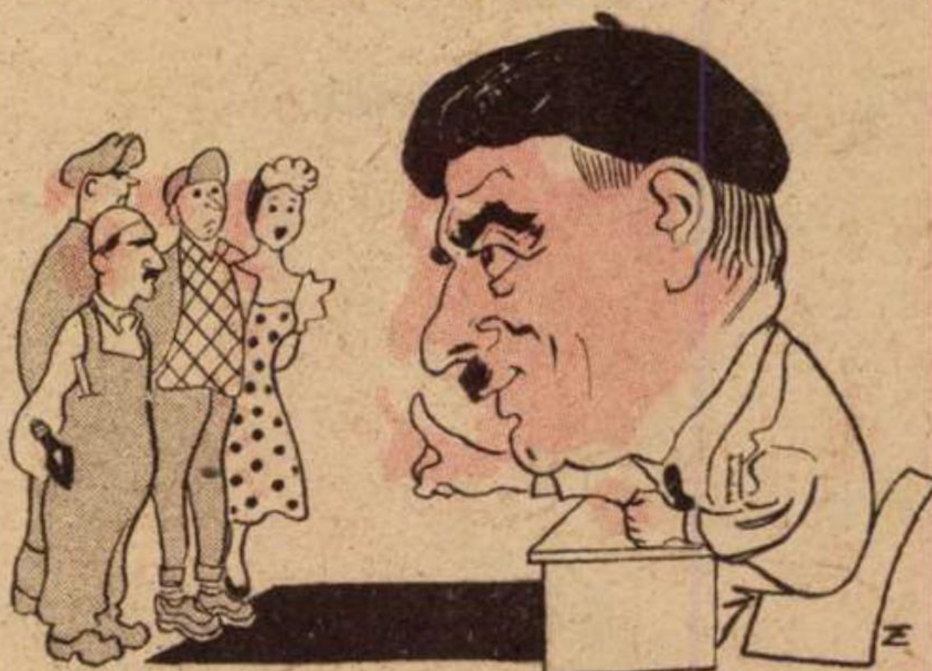
Erős paprika hazája,
öreg Szeged város,
Börcsök elvtárs onnan való,
sohasem volt gyáros.
Hej! Pártunk, népünk a jó
munkát nagyon megbecsüli,
Így történt, hogy Börcsök
elvtárs népét képviseli.

A műsoros est második száma a „visszhang" volt. Az egyik szereplő elkiáltotta a kérdést a Tihanyt jelképező szikladarab felé és a „visszhang" válaszolt. Mégpedig filmcímekkel. Így:

— Az igazgatóság a munkahelyen? — Veszélyes őrjárat! — Holzner pénzügyi osztályvezető? — Két krajcár reménység. — Előlegkérők? — Bátor emberek! — Igazgató? — Legény a gáton! — Osztályvezetők értekezlete? — Istenek tanácsa! — Termelési értekezlet? — Ütközet békében! — Negyedévi mérleg? — Nappalok és éjszakák! — Novotny Jenő termelési osztályvezető? — A papa kissé bogaras! — A felgyógyult Wiedermann főmérnök? — Újra a fronton!

A szénosztályozó magasépítési része már készen áll

Cs. Varga András, az építési tröszt igazgatója nagyon szigorú és nagyon megbünteti a munkafegyelem ellen vétőket.

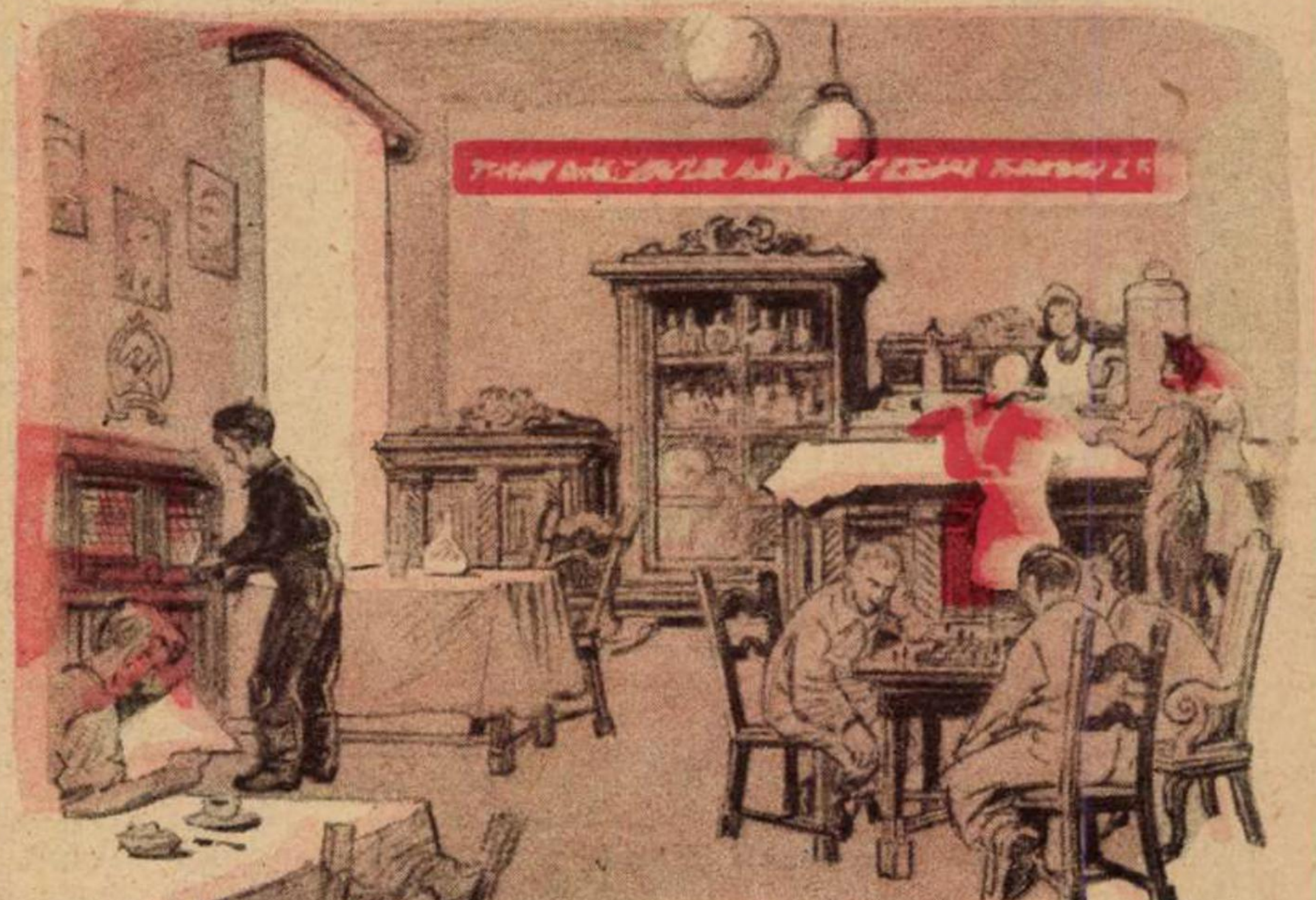
— A birságot nem engedhetem el, komák — mondta egy küldöttségnek, — de ha túlteljesititek a normát, komák, nem is vesztek észre, komák, hogy birságot fizettek . . .

Geyer Gyula, a Borsodi Ipari Tröszt munkavezetője egész nap futkos a hatalmas kiterjedésű épitkezés üzemegységein. Veszekszik, biztat, irányit. Naponta többször lefutja a marathoni távot.

Lázasan épül a kooperáció városa. Jobboldalt már áll a három- és négyemeletes házak utcasora.

A műszaki klubot szívesen látogatják munka után a dolgozók.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.